sportul magazin sportul magazin sportul magazin

O DRAMĂ ÎN APELE BOSFORULUI

Știrea furnizată de agențiile de presă a fost lapidară: „Românul Gavrii Moraru a abandonat în mansa a doua a traversării Bosforului, într-un moment cînd conducea autoritar întregul pluton și pînă la sosire mai avea doar 6 kilometri". Cuvintele transmise prin eter ne relatau un fapt divers produs de-a lungul unei curse nautice de mare duritate. Dar cine-și putea oare închipui mica dramă trăită de simpaticul înotător clujean acolo între valurile Mării Marmara, în cursa pe care o visa de ani de zile?

„Cînd am aflat că în sfîrșit — după atîția ani de promisiuni deșarte — voi avea posibilitatea să iau startul într-un mare maraton nautic, nu-mi mai încăpeam în piele de bucurie. Doream din tot sufletul să realizez o performanță, spulberînd neîncrederea celor ce zîmbeau de cîte ori aduceam vorba despre marile curse ce se desfășoară în străinătate. Am înotat zilnic ore în șir, înghițind kilometru după kilometru, iar în iunie 1969 am dat un prim examen, cîștigînd cursa de pe Siutghiol. Acumulasem o rezistență care-mi sporea încrederea și convingerea că nu-l voi face de rîs pe Bela baci (*n.n.* Adalbert Iordachi) primul meu antrenor, care m-a întovărășit întotdeauna în cursele Brăila—Galați.

Și iată-mă ajuns pe malul sting al Bosforului, de unde aveam să pornesc în întrecere, alături de alți 24 de concurenți. Deși primisem sfaturi nenumărate să nu mă avînt și să-mi menajez forțele (maratonul cuprinde două etape de 16 și, respectiv, 12 kilometri) am pornit ca din pușcă și curînd nu aveam să mai văd în jurul meu decît șalupa organizatorilor, care „deschidea pirtia". Mă simțeam ușor ca un fulg pe coama valurilor unei mări de loc agitate și înaintam fără nici un fel de dificultate. Cînd am ajuns la capul terminus al etapei am fost primit cu mult entuziasm și în același timp nedumerire; pentru prima oară cineva reușise să parcurgă distanța în mai puțin de 7 ore. Îmi consumasem de mult ceaiul fierbinte, cînd își făcea apariția cel de al doilea sosit, coechipierul meu Gerhard Göter, și el cu aproximativ două minute înaintea următorului clasat.

De abia atunci am început să am emoții. Toată lumea mă și considera învingător, deși în aceeptiunea gazdelor succesul unui simplu debutant nu părea posibil. N-am dormit toată noaptea cu gîndul la ce va urma. Prinsesem și mai mult curaj și am luat din nou un start avîntat. De data aceasta însă, marea era mai puțin prietenoasă, iar apa neașteptat de rece. Adversarii se opreau adesea pentru a se alimenta și a bea ceva cald, dar eu îmi vedeam de drum. Luasem cîteva guri de apă și nu-mi ardea de așa ceva. A fost marea mea greșeală și îmi voi aduce aminte mult timp de această stupidă ambiție de a nu ieși din ritm pentru a-mi reface forțele și a mă dezmetici puțin. Am vrut să rămîn în frunte deși, dacă aș fi prins plasa unui turc, obișnuit cu marea agitată, rezultatul ar fi fost cu totul altul, căci cele 7 minute avans din etapa precedentă mă puneau la adăpostul oricărei surprize. Încetul cu încetul am început să simt că îngheț; apoi mi-am dat seama că mușchii trenului inferior îmi sînt blocați, iar brațele pe care le mișcam pierduseră orice vlagă. Făceam eforturi considerabile, dar nu mai puteam înainta. Și valurile mă loveau puternic din toate părțile. Iar în jurul meu o întindere nesfîrșită de apă. Am început să fac semne; șalupa din față a făcut cale întoarsă. Dar nu mă puteam înțelege cu nimeni. Între timp, au început să treacă unul cîte unul toți cei care mă urmau. Am strîns din dinți și am început să trag cu ultimele puteri. N-aș fi vrut să renunț. Dar cei din barcă îmi făceau semn că de fapt nu mai înaintam și că mă zbăteam pe loc. Cu o ciudă pe care nu pot să v-o descriu a trebuit să urc în șalupă. Un vis, de care fusesem atît de aproape se destrămă incredibil de ușor... Și cît de mult aș fi vrut să cîștig."

Adrian VASILIU

Fotbalul românesc văzut de generația de la Montevideo

ILIE SUBĂȘANU, fost centru înaintaș al echipei naționale

Jean Lăpușneanu, Ilie Subășanu, Ionică Bogdan, Titus Ozon sau Ion Voinescu sînt figuri destinate să intre în legendă fiindcă au reușit să întrunească și să exprime calitățile temperamentului nostru sportiv, permițînd fiecărei generații să-și vadă răsfrînt, în jocul lor, propriul ei chip, ca într-o oglindă.

Iată de ce, o convorbire cu oricare dintre ei este întotdeauna binevenită. Și ne bucurăm că la „provocarea" noastră Ilie Subășanu, sau „gentleman Jim", cum i se spunea, a ridicat mănușa.

— Cum apreciați clasa fotbalului românesc în anul participării la primul campionat mondial, de la Montevideo?

— *In perioada la care vă referiți, fotbalul nostru deținea o puternică poziție în Balcani.*

Dar clasa fotbalului românesc era afirmată și în concernul fotbalului european și, prin aceasta, în al celui mondial, deoarece fotbalul se născuse în Europa și el purta aureola unui prestigiu bine conturat.

— Dar am vrea, mai întîi, să ne reamintiți formația și meciul în care ați debutat ca internațional.

— *Da, cu plăcere: Stoian, Rusen, Bucșa, Robe, Vogl, Radu Niculescu, Manole Dumitrescu, Sepi, Subășanu, Ciolac, Vasile Cristescu — formație, care în 1929 a învins echipa Bulgariei cu 3—0, la București.*

— Deci, ați condus atacul avînd ca interi... alți doi centri înaintași: Sepi Grațian și Ghiță Ciolac?

— *Exact. Și a fost o mare onoare pentru mine să mi se ofere tricoul cu nr. 9 între asemenea parteneri.*

— A existat în perioada amintită un decalaj, o disproporție între valoarea echipei naționale și nivelul echipelor de club?

— *Un asemenea decalaj nu a existat, echipa națională fiind o reflecție a clasei generale pe care o aveau echipele de club — aflate la nivel valoric foarte apropiat între ele. Așa se și explică de ce, în perioada aceea, se puteau alcătui două-trei echipe naționale dintre care era destul de greu să o alegi pe cea mai bună. Ca înaintaș mă voi referi întîi la compartimentul ofensiv — putînd spune că încă înainte de 1930 conducerea atacului echipei naționale putea fi încredințată, la alegere, lui Rudy Wetzer, Sepi Grațian, Ghiță Ciolac, Alé Popescu, Soni Niculescu sau subsemnatului — selecționerii neavînd nici o problemă din acest punct de vedere. Aceeași situație și cu posturile de interi (Fane Cirjan, Giurgiu, Fronio, Stanciu, Melchior, Niculescu, Covaci etc.) sau extreme (Tănzer, Manole Dumitrescu, Dobo, Boroș, Dobay, Barbu II, Vasile Cristescu, Cipcigan, Nicolaescu, Auer...), ca să nu mai vorbim de compartimentele defensive. Un selecționer nehotărît ar fi oscilat continuu între diferitele formule fără a se putea decide.*

Ilie Subășanu își domină — ca întotdeauna — adversarii în jocul de cap. Această splendidă detentă o confirmă

Această abundență de jucători excepționali în echipele de club, ca și numărul mare de cluburi puternice ne-au asigurat, prin comportarea lor, poate mai mult decît prin jocurile formației reprezentative o frumoasă reputație în fotbalul Europei centrale. Pe atunci Chinezul, Juventus, Olimpia, Venus, Unirea Tricolor, Colțea Brașov și Universitatea Cluj obținînd rezultate de răsunet în compania unor formații celebre din Iugoslavia, Austria, Ungaria, Italia și chiar Anglia.

— Ne-ar interesa părerea dv. despre valoarea actuală a fotbalului nostru, în raport cu nivelul mondial al fotbalului contemporan.

— *In prezent, pe plan mondial, valorile s-au apropiat atît de mult datorită, în primul rînd, faptului că astăzi secretul tehnicii fotbalului este pretutindeni cunoscut, încît singura formulă de reușită rezidă în pregătirea fizică și psihologică a diferitelor formații naționale sau de club. Dacă în trecut rolul decisiv revenea antrenorului, astăzi, după părerea mea, cuvîntul hotărîtor îl au jucătorii.*

— Cum vă explicați valoarea individuală deosebită a jucătorilor generației dv.?

— *Sintetic, aș concretiza-o în trei cuvinte: pasiune, dragoste, pregătire. Pasiune pentru fotbal, dragoste de club și multilateralitate în pregătire. Exemple? Vogl punea un accent deosebit, în afara fotbalului, pe pregătirea atletică, ajungînd să fie selecționat și în echipa națională de atletism. Fredi Fieraru era pe lîngă un fotbalist de mare valoare, campion național de patinaj artistic. Mihai Flamaropol — unul dintre cei mai buni hocheiști, iar eu îmi asiguram continuitatea pregătirii prin patinaj, tenis și înot, sporturi în care am fost campion regional. Cine nu-și aduce aminte de jocul lui Robe, Pipa, Steinbach, Bindea, Cirjan, Duce, Sfera, Albu, Sepi II, de dragostea de club a venusistului Miloș Struțka ce-și sacrifica aproape tot timpul liber pregătirii tehnico-atletice. Valoarea individuală a jucătorilor a asigurat clasa fotbalului românesc — cele două noțiuni interconditionîndu-se și determinînd o simbioză în sport.*

— Unele voci leagă valoarea de altădată a fotbalului de apariția profesionismului. Ce părere aveți despre această asertiune?

— *Că este falsă. În momentul apariției germenilor profesionismului — la Chinezul, C.A.O., Ripensia, Venus, Rapid etc. — valoarea fotbalului românesc era bine precizată. Profesionismul a contribuit nu la ridicarea valorii fotbalului, ci la întărirea — contractual obligatorie — a conștiinciozității jucătorilor. Atît și nimic mai mult.*

— Deci, clasa a fost determinată de existența puternicelor individualități ale vremii.

— *Nu numai de ele, ci — așa după cum am mai spus — și de numărul ridicat al cluburilor mari.*

— Toate atributele pomenite anterior au caracterizat și propria dv. activitate. Considerați că numai datorită lor ați fost denumit „*gentleman Jim*"?

— *În mare parte da. Dar eu — și nu numai eu — aveam pe stadioane, ca și în viață, o comportare civilizată, care impunea maselor și care, sînt convins, a contribuit la... înnobilarea mea de către public.*

— Considerați că sportul poate fi socotit un scop în sine, un unic ideal al vieții?

— *Nu. Sportul trebuie să rămînă ceea ce este: un mijloc de educație, de activitate creatoare, de formare psiho-fizică, de formare și întărire a personalității individului. A face din el un scop în sine înseamnă a-i denatura sensul. Pentru generația mea sportul nu a însemnat altceva. Și tocmai de aceea din rîndul sportivilor de ieri nu au rămas ruine sufletești și fizice, ci oameni întregi, perfect conturați, fiecare, în viața și profesiunea lui: medici, ingineri, muncitori, avocați, funcționari etc. — dar toți, așa cum am spus, oameni adevărați.*

Toma ALEXANDRESCU
A. EFTIMIE

RENDEZ-VOUS ȘAHIST

(Science-fiction)

Ieri a avut loc meciul de șah contînd pentru finala campionatului mondial al A.I.R. (Asociația Internațională a Roboților). S-au înfruntat la clasica masă bicoloră cu 64 pătrate, cei doi roboți calificați în turneul final mondial: Robotul S 1 (arab) și Robotul S I (roman). Cei doi rivali sînt confecționați după „ultimul strigăt" al tehnicii, veritabile eminențe cenușii ale electronicii. În circumvoluțiunile lor cibernetice de fire și relee inextricabile, sînt încorporate strategiile sportului minții, de la Copablanca la Ciocîltea. Stau față-n față, reci ca două miniaisberguri metalice, pentru marea confruntare a secolului. Antrenorii-tehnicieni îi asistă și introduc ștecherele în priză pentru „încălzire". Masorii șterg ultimele impurități imperceptibile de praf. Meciul pentru hegemonia mapamondului alb-negru a început. Mutările se succed cu rapiditate și luciditate supraomenească. Duelul e viu, dinamic, electrizant. Ceasurile de control cu cuarț secondează mișcările roboților fără a înregistra nici o depășire a faimoasei crize de cronofagie. S 1 și S I imaginează combinații de înaltă subtilitate și dificultate, stîrnind averse de aplauze care însă îi lasă... reci pe parteneri. Spectatorii urmăresc și schițează kinograme, variante, noi problematici, frapați de ținuta elevată a „recitalului" șahist. La un moment dat partida care se disputa echilibrată, ritmică, pendulează în favoarea lui S 1 (arab), care cu un apetit luculic devorează omnivor tot ce-i iese în cale.

S I, în derută evidentă, încearcă soluții optime pentru a remonta, a compensa handicapul, dar face eforturi în van. S 1 merge decis spre victorie. Nici o speranță. Ceasul de control înregistrează carențe apreciabile în evoluția gîndirii tactice a lui S I care, în degringoladă, nu se mai poate redresa... temporal? Încă o mutare și încă o mutare și... șah mat. S 1 cu albele e învins în acest inofensiv „apartheid" ludic. „Negrul" S 1 se recunoaște bătut. Antrenorul-tehnician al înfrîntului pare dezamăgit dar nu dezarmează în pură resemnare. Se agită și solicită insinuant:

— Dopaj, să se facă analiza șîngelui!

— Analiza cui?

— Pardon, analiza... curentului. Un potențiometru. Să vină medicul-electrotehnic.

Oficialitățile se lasă convinse de diligențele managerului lui S I și iată că apare și specialistul. Cu o trusă specială, verifică detaliat anatomia curioasă a învingătorului. Treptat, fața i se irradiază de un zîmbet revelatoriu și exclamă:

— S-a dopat.

Spectatorii discută cu aprindere, se încing spiritele pro și contra. Se cer explicații științifice, palpabile.

— Da, a folosit curent de 220 volți în loc de 110 volți, cum era normal stabilit și conectat la adversar.

Proteste, contestații, stupoare, rumoare, se pretind noi expertize care toate duc la aceeași concluzie inițială.

Comisia de disciplină din cadrul A.I.R. hotărăște, în unanimitate, suspendarea pe viață a delicventului. Ceea ce, în noii termeni de specialitate, înseamnă: TOPIREA!

Titi GHEORGHIU-VASLUI

ARGUMENTE

● *Campion olimpic în proba de 3 000 m obstacole (Tokio, 1964), recordman mondial al orei și pe distanța de 20 km, călător pe toate continentele, atletul belgian nu lipsit de faimă Gaston Roelants ne uimește din nou într-un domeniu cu totul neașteptat: pictura! De curînd, el a expus, în sălile castelului Wezemael, 40 de tablouri figurative avînd drept subiect amintirile sale de călătorie, cu excepția a două naturi moarte. Să se mai spună că în timpul curselor lungi, fondiștii nu văd nimic și nu se gîndesc la nimic! La vernisajul expoziției au participat o seamă de personalități ale lumii sportive belgiene. Cu acest prilej, Gaston Roelants a declarat: „Mă simt legat de pictură ca și de atletism".*

● Echipa de rugby a Franței va deveni vedetă de cinema în filmul lui Serge Leroy, „Cerul este albastru". În timpul recentului Turneu al Națiunilor, regizorul și-a terminat filmările. Dragostea va juca totuși un rol mai important decît sportul pentru eroul principal, un ziarist (Frederic de Pasquale), care va întîlni la Dublin o tînără (Alexandra Stewart) pe care a părăsit-o cu cinci ani în urmă.

● *Campioană de scrimă a Luxemburgului și membră a echipei de floretă la Jocurile Olimpice de la Roma, Tokio și Mexic, Colette Flesh și-a luat anul acesta în primire postul de primar al capitalei ducatului. Ea este prima femeie care obține o asemenea funcție în Luxemburg. Colette Flesh era, din 1963, secretara comitetului olimpic al țării ei.* (vib.)

SELECȚIUNI • SELECȚIUNI • SELECȚIUNI • SELECȚIUNI • SELECȚIUNI • SELECȚIUNI •

ÎNTÎMPINARE

(pentru că vin de la Dunăre)

Și țipă cu setea lor și se desgolesc
precum pe țărm, unde
se cere așa
și este iertat trupul.
Vin femei și îmi cer pentru sete
apa fluviului de unde am plecat
și-mi cer cuvintele care se spun

Tu știi, tu ai fost, tu ai trăit
pe nisipuri
și ai văzut de alde noi
mai trase de apă,
femei subțiri ai văzut
care să treacă prin plasa pescarilor,
cîți te dușmăneau...

Arată-ne șoldul mușcat de peștii vii
și degetele unde ți-au înfipt racii
cîrligele roșii dacă ai vrut să fugi...
Arată-ne cum înotai și te vom primi
toate,
arată-ne acest lucru aici; apă făcîndu-ne
că îți stăm între o parte și alta a
trupului

Doamne, de cînd trăim
și n-am fost la Dunăre
și nu știm apa cum este făcută
de se poate înota...

Nicolae OANCEA
(„Luceafărul")

PUTERNICII BOXERI

Noi sîntem puternicii boxeri,
Noi nu vom fi înfrînți niciodată.
Și-n aplauze și-n țipăte unse,
Umăr la umăr, pășeau fără ascunse
Patimi, cei ce nu vor fi înfrînți
niciodată.
Nu îți trăda durerea
Nici atunci cînd coastele se rup sub greii
pumni
Și apa ca-n corabie intră, să te scufunde.
Nu-ți trăda bătătura stîngă
Și indigestia dreaptă.
Oboseala nătîngă, iubita,
Care, ca pe orice muritor, te așteaptă.
Fii zeul trebuincios tuturor,
Zeul tău, decît tine mai tare.
Fii antrenorul generației viitoare.
Toți cei ce poartă chiloți de mătase,
Se ridică pînă ce nu se numără pînă la
șase.
Noi nu putem cădea în corzi.
Doar că uneori le-atingem să sune
melodic, imnic,
Pentru forța noastră de schimnic.
Puternicii boxeri erau atît de singuri
Încît gongul le ardea fața albastră.
Oh, energia, energia noastră...

Lucian BURERIU
(„România literară")

BRIDGE

Bridge-ul, deși joc de cărți, în realitate este un super-șah. De origine rusească, de la „whist" la combinația superioară de astăzi l-a adus, oricît de curios s-ar părea, cetățeanul născut la Ploiești, pre nume Ely Culberston. Jucîndu-se pe echipe, doi contra doi, i s-a dat denumirea de bridge, adică pod. Posibile fiind infinite combinații, de aci solicitarea minții și a intelectului, de bună seamă cît are fiecare. Dînd loc la fel și fel de controverse, observații și ciondăneli, s-a impămîntenit butada: nimeni nu joacă așa de bine cum crede el, dar nici așa de prost cum crede partenerul său.

Mai mult decît răspîndit în lume, se joacă pretutindeni. Sînt campionate școlare, universitare, de tineret, de femei și... ambigen. Se joacă pe toate paralele și meridianele. Sînt campionate naționale, europene, mondiale și olimpiade de bridge, în confruntările respective eliminîndu-se total coeficientul de șansă. Sînt editate manuale, tratate, publicații și reviste de specialitate. Sînt școli pentru începători și avansați, se dau meditații, se fac antrenamente. În fond, este un deconectant și un activ mod de relaxare, de unde, în „Cronica anului 2000", pronosticul publicistului Mircea Malița precum că, tuturor directorilor de întreprindere li se va rocomanda să joace bridge.

. . . . . .

Vorbind despre aceste toate, mi-ar părea rău să se înțeleagă că ar fi cine știe ce de mine la bridge. Cititorul însă avînd tot dreptul să se întrebe ce mi-a venit cu un asemenea subiect, obligat sînt să precizez: întîi, pentru că de curînd, luînd ființă pe lîngă Casa de cultură a sectorului IV un cerc de bridge, duminică a avut loc un meci între o selecționată bucureșteană și echipa ungară care va participa la campionatul mondial de la Lisabona. Al doilea, pentru că văzînd puzderia de cronici la jocul cu picioarele, ce mi-am zis? Că, așa, de săminți, să fie și o improvizată cronică la un joc cu capul.

Mihai POPESCU
(„Contemporanul")

SELECȚIUNI • SELECȚIUNI • SELECȚIUNI • SELECȚIUNI • SELECȚIUNI • SELECȚIUNI •

RĂSPUNDE Ion Poștașu

I. LOVASZ, TIRGU MUREȘ, și TRAIAN GALEA, CURTICI. De data aceasta, în ciuda... documentelor ce vor să pară zdrobitoare, nu e vorba nici măcar de o greșeală, și cu atît mai puțin de o manifestare — repetată! — de... favoritism. Este adevărat că, în etapa din 18 aprilie, atît Suciu (Steaua), cît și Mihai Ionescu (Petrolul) au obținut aceeași notă, 9, în condițiile unor jocuri în deplasare. Am socotit însă că acel plus invizibil, de natură să-i departajeze pe cei doi candidați la un post de portar în echipa... etapei, trebuie acordat lui Suciu, dat fiind faptul că Steaua a și cîștigat la Iași. Cît privește pe Solyom (10) și Ștefănescu (9), atît unul cît și celălalt — s-a precizat — au primit note pentru activitatea lor dintr-o singură repriză, în restul timpului desfășurarea jocului nedîndu-le posibilitatea să se evidențieze, fie pozitiv, fie... negativ. Nu de puține ori, ați observat, portarii nu primesc (nu din vina lor, ci a înaintașilor adverși!) nici un fel de notă. În orice caz, dacă pînă și echipa etapei stîrnește atîtea discuții, nu trebuie să ne mai surprindă ambițiile, nemulțumirile, suspiciunile și protestele pe care le pune în mișcare, de fiecare dată, alcătuirea unei echipe. Mai ales a celei reprezentative!

D. ANTONESCU, COMUNA LUNGULEȚI. În finalul „odei" pe care o închinați „tricolorilor" noștri (este și momentul pentru o

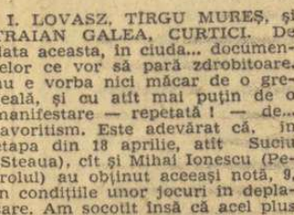

odă!), ne cereți scuze pentru greșelile de ortografie. Pentru poezie nu?

N. RĂDULESCU, COMUNA SCORNICEȘTI, OLT. **„De-a lungul anilor, s-au organizat meciuri „tari", cum ar fi: la fotbal: Anglia — Restul Lumii; la șah: U.R.S.S. — Restul Lumii. Nu credeți că ar fi interesantă și o întîlnire, la handbal: ROMÂNIA — Restul Lumii?"** Nu mai încape vorbă! Federația noastră de specialitate, sînt sigur, și-ar da imediat asentimentul. Sînt mai puțin sigur însă că Restul Lumii ar îmbrățișa cu aceeași căldură ideea organizării unui asemenea meci. Oricum, încercarea moarte n-are!

SANDOR EMERIC, MIERCUREA CIUC. Antrenorul emerit, Emeric (Ciogli, cum i se spune) Vogl are 65 de ani. La 17 ani juca în prima echipă a celebrei formații Chinezul din Timișoara, campioană națională între anii 1921—1927. De la Chinezul, el a trecut la Juventus București (actualul Petrolul Ploiești), unde a jucat pînă în 1937. A apărat culorile naționalei în 27 de meciuri, participînd și la două campionate mondiale: 1930 și 1934. Cred că, în postul de half centru, la fel, și-a bazat jocul nu pe forță, ci pe viteză, tehnică și plasament.

MIRCEA COJOCEA, BRAȘOV. Iată precizarea în legătură cu fotbalistul Dan Coe: Prenumele: Dan. Numele de familie: Coe.

GEORGE GORUNESCU, COMUNA SIMIAN. 1) Pele n-a jucat niciodată în România. Pe un astfel de musafir i-ar fi ținut minte și copiii! 2) Pînă acum, nu s-a desfășurat nici o întîlnire între echipele naționale ale României și Braziliei. Să vedem, luna vi-

itoare, la Guadalajara, cine sînt mai emoționați: noi sau brazilienii. 3) Lui Florin Gherghiu îi puteți scrie pe adresa Federației române de șah, București, strada Vasile Conta nr. 16, sectorul 1. Ați descoperit o nouă „deschidere", cu care îl poate bate pe Fischer?

G., BUCUREȘTI. Nu pot împărtăși punctul dv. de vedere. De ce am face noi concesii fotbaliștilor și nu ar face ei concesii... fotbalului, din moment ce spun că-l iubesc? Sau spun numai?

N. M. V. I., IAȘI. E lăudabilă intenția dv. de a ajuta echipa noastră națională, pentru a face o figură cît mai bună în turneul final al campionatului mondial de fotbal. Dar, deși nu mă pricep în iluzionism, mă îndoiesc că **„îmbrăcînd tricouri de mătase alb-negru,**

în pătrate sau romburi, am distrage atenția adversarilor, cărora le-ar fugi ochii după pătrățelele sau romburile respective, în plină mișcare". Mă tem că totul este o... iluzie de-a dv. Poate că aveți alte soluții mai bune. Le așteptăm!

ILUSTRAȚII de
Mihaela STRATAN

NAPOLEON FUGEA REPEDE

Recunosc sincer că n-am avut îndrăzneala să recitesc „NAPOLEON FUGEA REPEDE". Am cumpărat (doar) această carte, retipărită după mulți ani, pentru a-i putea smulge lui Neagu Rădulescu un autograf.

Fiecare lucru trebuie făcut la timpul lui. Excepțiile în materie nu vin decît să confirme regula, chiar dacă profesorul Ionescu-Siești a început facultatea de medicină la vîrsta părului alb (după ce fusese mulți ani călugăr, ca Arghezi), chiar dacă Akiba Rubinstein a învățat să joace șah după ce împlinise 30 de ani și doar eterna nedreptate a soartei l-a împiedicat să lupte, măcar o dată, pentru titlul de campion al lumii.

Am preferat, deci, să-mi păstrez vechea impresie despre „Napoleon fugea repede", pe care mi-o făcusem la vîrsta adolescenței, spre a nu repeta — poate — decepțiile pe care le-am avut recitind „Un port la răsărit", al lui Radu Tudoran, și revăzînd — la cinematecă — „Serenada din Valea Soarelui". Atunci, de mult, eram îndrăgostit teribil de Sonja Henie.

„Napoleon fugea repede" este o carte din lumea turfului bucureștean înaintea celui de al doilea război mondial, scrisă viu și pitoresc, cum scrie și desenează Neagu Rădulescu. Pensionarii cafenelei „Capșa" vor recunoaște în ea multe personaje reale, ascunse sub pseudonime fragile. „Napoleon fugea repede" demască, printre rînduri, vicisitudinile unei vieți de mult apuse. Este, de bună seamă, meritul lui Neagu Rădulescu de a fi intuit, încă de pe atunci, cînd nu participase la nici un curs politic, o conduită care avea să-i caracterizeze apoi întreaga activitate artistică și literară.

Uriașul succes de librărie pe care l-a avut cartea îndeamnă la o singură interpretare: lumea este dornică de romane scrise viu, sprințar, deconectat. Asta face Neagu Rădulescu!

Valeriu CHIOSE